

skitserede „saneringshensyn“, må denne ordning omfatte et sådant antal af ikke-statsautoriserede revisorer, at det bliver muligt at gøre det klart, at de revisorer, som ikke er i besiddelse af en godkendelse, ikke kan antages at være egnede til at yde regnskabsmæssig bistand for andre. Et væsentligt formål med en godkendelsesordning må således være, at revisorer, der fagligt eller personligt er uegnet til dette erhverv, ikke efterspørges.

Det er dog klart, at skal et rimeligt kvalifikationskrav opretholdes — ellers vil en nyordning miste sin mening — vil der kræves en årrække, før dette mål er nået, men som allerede nævnt vil en nyordning formentlig få mange til at søge den nye godkendelse, således at man allerede i løbet af de første år vil kunne forvente en stærk tilgang til denne gruppe revisorer.“

Revisorudvalget, hvori finansministeriet (skattedepartementet) som før nævnt er repræsenteret, tiltrådte de anførte synspunkter, der også blev lagt til grund ved udformningen af loven om registrerede revisorer. Lovens virkninger med hensyn til den i betænkningen nævnte sanering vil antagelig først kunne bedømmes, når der er forløbet en vis tid efter lovens ikrafttræden den 1. november 1970.

Spørgsmål 15:

Kan der gives oplysninger om, i hvilket omfang der af ligningsmyndighederne iværksættes regnskabskontrol under besøg i erhvervsvirksomheder, dels som følge af særlig mistanke om uregelmæssigheder, dels spontant, rutinemæssigt?

I hvilket omfang foretager ligningsmyndighederne lagerkontrol?

Svar:

Statens ligningsdirektorat har om dette spørgsmål meddelt følgende: „Ligningsmyndighedernes besøg i erhvervsvirksomheder har til formål dels at foretage kontrol med den enkelte skatteydere regnskaber, dels at fremskaffe oplysninger til brug for skatteligningen iøvrigt. Der foreligger ingen statistisk opgørelse af sådanne besøg.

Besøg, der finder sted efter aftale med den pågældende skatteyder, foretages såvel af de kommunale ligningsmyndigheder som af de statslige.

Sådanne besøg vil normalt ikke ske rutinemæssigt, idet ligningsmyndighederne hidtil ikke har rådet over tilstrækkeligt personale til at fastlægge en bestemt turnus for virksomhedskontrol. Personalet har været forbeholdt revision af sager, hvor der enten gennem den enkelte skatteydere egne forhold eller ved kontroloplysninger er opstået tvivl om rigtigheden af de selvangivne indtægter og formuer.

Ved besøg på stedet foretages en gennemgang af regnskabsmaterialet m. v., herunder besigtigelse af virksomheden i det omfang, det er nødvendigt for forståelsen af de enkelte regnskabsposter. Der vil herunder også være lejlighed til at blive gjort bekendt med, hvorledes virksomhedens lagerkontrol er tilrettelagt.

I særlige tilfælde, hvor der er opstået tvivl om rigtigheden af de på statustidspunkterne foretagne lageropgørelser, eller hvor det konstateres, at en sådan lageroptælling overhovedet ikke er foretaget, forlanges der foretaget lageropgørelse under medvirken af skattemyndighedernes repræsentanter.“

Spørgsmål 16:

I hvilket omfang giver kontrollovens § 6, stk. 2 og 3, hjemmel til kontrol på stedet, når der ikke foreligger særlig mistanke?

Svar:

Bestemmelserne i kontrollovens § 6, stk. 2 og 3, blev ændret i 1967 (lovforslag nr. 24 i folketingsåret 1966-67, 2. samling) med henblik på at give skattemyndighederne samme kontrolbeføjelser over for selvstændige erhvervsdrivende, som toldvæsenet har, for eksempel i loven om almindelig omsætningsafgift. Således som bestemmelsen var affattet før ændringen i 1967, var skattemyndighedernes adgang til at gennemgå regnskaber på stedet betinget af, at der ved en skatteydere skatteansættelse var fremkommet forhold, som gav rimelig grund til at foretage gennemgang på stedet. Denne begrænsning foresloges ophævet, således at det blev muligt for de skattelignende myndigheder at foretage eftersyn m. v. f. eks. stikprøvevis eller som led i en krydsrevision.

Herved lagdes der vægt på at opnå, at eftersyn m. v. ville kunne finde sted, uden